

Regula Sancti Patris Benedicti

Benedikt <Montecassino, Abt, Heiliger>

Moguntiae, 1604

XXIX. Sie debeant iterum recipi Fratres, exeuntes de Monasterio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64533)

vixerint, omnino non negligantur: sed diligentius, non parcendo laboribus, & expensis requirantur, etiam (si aliter fieri nō potest) auxilio brachij secularis implorato, & ad Monasterium reducantur in custodia retradendi, donec per Capitulum generale, siue Regimen, quid de ipsis agi debeat disponatur.

4 Dare verò cuique licentiam ex Fratribus nostra congregationis ad religionem eiusdem etiam Regula laxiorem transeundi, omnibus Fratribus cuiuscunque status, gradus, ac dignitatis existant, penitus denegamus, Sacri Concilij Tridentini, Pontificiisque Decretis inherentes.

5 Commisi verò nostri incorrigibiles, & cōtumaces, eo modo quo recipiuntur expelli possunt, sublata eis omni spe receptionis. Et si quis eorum post promissam stabilitatem vitiosus, aut scādalous reperi- tus fuerit: seruetur circa eum forma Regula, secundum meritum, vsque ad expulsionem inclusiue. Ad quam tamē nolumus quemquam Prælatotum procedere, nisi seruetis qua infra in susceptione eorum statuimus, scilicet cum consensu omnium Seniorum aut duarum partiū Cōuentus, si illi nō conuenerint.

6 Nulla ratione permittantur Fratres, cum sic expulsis, licentiatis, aut fugitiuis commercium habere, aut conuersationem vllō modo.

si debeant iterum recipi Fratres exeuntes de Monasterio. CAP. XXIX.

FRater qui proprio vitio egreditur, aut proiicitur de Monasterio, si reuerti voluerit spondeat prius omnem emendationē

vitiū

vitij, pro quo egressus est, & sic in ultimo gradu recipiatur: vt ex hoc eius humilitas comprobetur. Quod si denuò exierit, vsque tertio recipiatur. Iam verò postea sciat omnem sibi reuersionis aditum denegari.

1. (PROPRIO VITIO.) Quia vt plurimum videmus experientia docti, Fratres nostros à nobis nõ recedere, nisi diabolica suggestione seductos, ideo Declaramus eos quoque proprio vitio egredi, qui accepta licentia transeundi ad arctiorem Religionem eiusdem nostre Regule, eam non seruant, sed vagantur.
2. Vt autem de omnibus certa statuatur lex, non recedendo à Sacris Canonibus, Primò ordinamus, quod si qui fugitiui sponte ad Monasteria redierint, omnes quidem suscipiantur, sed ita vt quod Dominus iubet pro mensura peccati, sit & plagarũ modus.
3. Quicumque igitur intra dies quinque ad Monasteria fuerint reuersi, arbitrio Prelatorum, non per carcerem, pro sola fuga puniantur. Transactis autẽ quinque diebus, carceri mancipentur. Quod si vltra dies triginta redire distulerint, tum iuxta Sanctissimi Patris nostri Benedicti Regulam in ultimo loco, & in carcere recipiantur. Si autem per integrum annum à Congregatione eos abfuisse cõtigerit, præterquam quod prædictis omnibus pœnis subiacebũt, in nullo insuper Monasterio, inconsulto Regimine suscipi possint, quas pœnas declaramus solius fuga causa talibus deberi.
4. Horum verò nulli è formali carcere liberari possint, nisi per Diffinitores, aut per Regimẽ: & tũe nisi prius confecto processu, & considerato an vera

narra-

narrata sint, & qua poena sint rei multandi facto iudicio.

5. Nec sic liberatis locus professionis restituatur, nisi in Capitulo Generali nouem diffinitores omnes consenserint: & his referentibus ad vniuersos Congregationis Pralatos, dua eorum, ex tribus partibus id approbauerint. In qua loci restitutione, tantundem temporis illis restituendum, aut reponendum esse declaramus, quantum in Congregatione, ipsi fugitiui ante fugam fuerint, non autem quantum eidem etiam abfuerunt. Non enim ferendum est, vt qui exempli causa, decimo professionis suae anno Religionem deseruit, & anno vigesimo, id est decimo post fugam receptus fuit, eos precedat qui integros quindecim aut nouendecim annos perseuerarunt sub suauis obedientiae iugo: sed maxima erga illos Patrum liberalitas erit, si decem anni quos illi fugiendo prodegerunt, poenitentibus reponantur. Quam declarationem in ijs etiam obseruandam dicimus, quibus per Patres fuit restitutus locus professionis anno millesimo quingentesimo septuagesimo septimo.

1577.

6. Prater haec, si fugitiuus habitum dimiserit, vt Apostata, iuxta Sacros Canones puniatur. Si autem alia quaeuis, prater fugam animaduertenda, tam in congregatione, quam extra perpetrarit, exactissimam omnium reddat in iudicio rationem, poenae debitas recepturus aequo ac si minime aufugisset.

7. Quibus omnibus rite peractis & in acta relatis, si digna deinde poenitentiae opera fecerint, laudabiliter in congregatione viuendo, poterunt omnibus Diffinitoribus consentientibus, munerum congregationis omnium, pro subsequentium temporu

tionem

tione esse capaces, si trinas *Visitatorum* approbationes, in singulis triennijs obtinuerint: vt scilicet post primum reuersionis sua triennium *Subdiaconorum* gaudeant dignitate: Post secundum *Diaconorum*: Post tertium *Sacerdotum*, ac deinceps etiam quas-
cunque fuerint dignitates per ordinem idonei iudicati, dummodo in singulis triennali censura sex *Visitatorum*, vt dictum est, & nouem *Diffinitorum* suffragijs fuerint approbati.

8. Hoc idem intelligi volumus de *Fratribus* nō fugitiuis, qui tamen semel custodia fuerint legitime mancipati. Declaramus autē pœnā legitimi carceris, quam consequitur infamia, & inhabilitas assequendi gradum Superioritatis, nulli inflictam esse intelligi debere, exceptis iis qui ob fugam carcerati sunt: nisi per *Diffinitores* in *Capitulo Generali* nominati, & expresse caueatur, & declaretur carcerem huiusmodi legitime ad pœnam datum esse.

9. Vt autem fugitiui, & suspecti à non suspectis, vel fugitiuis dignoscantur: Ordinamus quod *Fratres* cuiuscūque dignitatis, aut conditionis fuerint, qui quacunque de causa à suis *Monasterijs*, ad alia loca pergunt, secum deferant literas patentes Superiorum suorum, cum expresso nomine locorum, per quæ transire, aut venire debebunt, subscriptas ac sigillo munitas: secus vbicunque fuerint inuenti, tãquam fugitiui, custodia mancipentur à quibuscūq; *Pralatis*, aut Superioribus *Monasteriorum* nostrorū.

10. Si autem prædicti fugitiui, & licentiati, aut expulsi, extra *Congregationem* nostram vitam finierint, nullatenus ad sepulturam fratrum nostrorum recipiantur, sed in secularium *Cæmeterijs* tumulentur. Si verò laudabilem vitam duxerint, cum con-

sensu maioris partis Conuentus recipi poterunt.
 11. Admoneantur etiam Patres Monasteriorum
 nostrorum de Fratribus fugitiuis, expulsis, & li-
 centiatis à Superioribus Monasteriorum, à quibus
 recedant, quemadmodum fit de fratribus defunctis,
 vt ab omnibus euitari possint.

De Pueris minori aetate, qualiter corripiantur.

C A P. XXX.

OMnis aetas, vel intellectus proprias de-
 bet habere mensuras. Ideoque quoties
 Pauci, vel Adolescentiores aetate, aut qui mi-
 nus intelligere possunt, quanta poena sit ex-
 communicationis, Hi tales dum delinquent,
 aut ieiuniis nimis affligantur, aut acerbis ver-
 beribus coerceantur, vt sanentur.

1. OMNIS AETAS, VEL INTELLECTVS.
 Quoniam Sacrosanctum Concilium Tridentinum
 tempus emittendae Professionis praescribit, expleto
 scilicet aetatis Anno sexto decimo, eius vestigiis non
 quoque firmiter inherentes, declaramus nullum No-
 uitium, posthac ad probationem recipiendum esse,
 qui non expleuerit decimum quintum annum.
2. Circa verò Adolescentiores fratres, quia experi-
 entia didicimus, quosdam ex his incurabiles agri-
 tudines incurrisse, ob nimias austeritates: Hortamur
 Praelatos, & Patres Monasteriorum nostrae
 congregationis, vt in Ieiuniis, & Vigiliis Regula-
 ribus erga huiusmodi Adolescentes pium & discre-
 tum habeant intuitum: quatenus in validiori aetate

Regu-